

Thu ngủ trong ước mơ ...

(Ghi lại cảm xúc khi đọc “ Mùa Đông còn lại gì” của Kinh Tâm)

Cư sĩ Liên Hoa

... nhưng vì cảm nhận rằng mùa Đông thì vũ trụ như ẩn tàng, sau khi Thu vừa qua để sắc Thu chỉ còn bàng bạc trong tâm vắng với những chiếc lá vàng nằm trên áo những người mang chiếc áo cô đơn và để chuyển mình cho một chu kỳ mới- của Xuân. Cho nên, đi cào tuyết, xới tuyết v.v.. để mong tìm thấy gì đó, còn lại... vì sự tìm kiếm là sự thụt lùi của tâm, vị tự tâm đã vuông tròn, vô tướng nên mình vì quên mất trên một cõi đi tìm. Sinh lộ là từ tử lộ.... " Cái gì có nương tựa thì động, hoặc ngược lại"...

Em có thể bỏ vô thường ngày tháng trên bước đi, để ướp nồng hương vị của giả tưởng, mộng lung, ảo ảnh như một tiến trình của sinh diệt hoặc ngã gục trong mùa Đông khi những hạt sương rơi đông cứng trong tâm tưởng, khi đôi mắt bị choá loà trong vọng thân, làm nhạt nhoà đi ánh mắt tin yêu, trở về.

Thu vẫn nồng nàn hơi thở của chân tâm, ghi hình bóng trong vô ký, để một thoáng nào đó, từ trong tự tâm, lời chân ngôn vẫn hằng im lặng trong từng ngôn ngữ, được bóc vỏ để nhìn thấy em, thấy mâu nhiệm có mặt không cầu kỳ, không suy niệmvà từ đó, em về...có mặt.

*mùa đông, thu ngủ trong ta
là đầ chiếc lá còn xanh thưở nào
ra đi tìm khoảng tử sinh
sáng ra vẫn thấy lá vàng đậu vai*

*ngỡ rằng cánh bướm vườn xưa
ta mơ, ta ước tìm lời buông lơi
đôi tay vừa với chân trời
đâu đây vắng vắng,
chuông chùa vô thanh...*

khép lại bờ tâm, biết Thu qua, Đông về,
vì trong các mùa dù Xuân Hạ Thu hay Đông,
vẫn nắm tay, in hình bóng của nhau,
của em trong dòng sinh biến ...

10.2010

